

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupený Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Paprsková 10/1340, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2013, č. j. 8 A 1/2013 - 16,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2013, č. j. 8 A 1/2013 - 16, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 15. 11. 2013, č. j. 8 A 1/2013 - 16, rozhodl v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu tak, že žalovaný (dále jen „stěžovatel“) je povinen ve lhůtě třiceti dnů od právní moci výše uvedeného rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 362035/2006 proti obviněnému V. P. (dále jen „obviněný“), kterým bude rozhodnuto o nároku žalobce (dále jen „účastník řízení“) na náhradu škody.

Městský soud dospěl k závěru, že je stěžovatel nečinný. Zásadní pro tento závěr bylo to, že Ministerstvo dopravy (dále jen „ministerstvo“) svým rozhodnutím č. j. 232/2007-160-SPR/11 ze dne 23. 4. 2012, které nabylo právní moci dne 14. 5. 2012, zrušilo rozhodnutí stěžovatele ze dne 28. 12. 2006, č. j. S-MHMP 362035/2006 bur/Bu, a věc vrátilo tomuto orgánu k novému projednání. Stěžovatel však nové rozhodnutí nevydal. Nečinným zůstal i po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu účastníkem řízení, a i poté, kdy byl městským soudem se žalobou seznámen. Nečinnost stěžovatele trvala i nadále po jeho vyjádření k žalobě ze dne 8. 2. 2013.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž nesouhlasí s tím, že je nečinný. Předně namítá, že došlo k vadnému doručení rozhodnutí ministerstva, protože rozhodnutí bylo dne 14. 5. 2012 doručeno pouze zmocněnci účastníka řízení, Mgr. M. Š., nikoliv obviněnému. Pokud je tedy vyznačeno, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 5. 2012, je takový údaj nesprávný. Tuto skutečnost namítal stěžovatel již ve vyjádření k žalobě účastníka řízení a následně si ji ověřil při nahlížení do spisu; kompletní spis postoupil stěžovatel ministerstvu dne 23. 10. 2012 v souvislosti s podaným podnětem ministerstvu k zahájení přezkumného řízení. Od uvedeného dne neměl stěžovatel kompletní spisový materiál k dispozici.

Stěžovatel dále namítá, že dosud pravomocné rozhodnutí ministerstva zřejmě nesprávně zrušilo celé jeho rozhodnutí, tedy ne pouze výrok o náhradě škody, ale i výrok o vině a trestu. Takové pochybení ministerstva by však pro účastníka řízení znamenalo, že by stěžovatel musel řízení zastavit a nemohl by rozhodnout o nároku na náhradu škody. Od spáchání předmětného skutku obviněným, ke kterému došlo dne 14. 8. 2006, totiž uplynula jednorozhodnutí lhůta uvedená v ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a došlo tak k zániku odpovědnosti obviněného. I z uvedených důvodů podal stěžovatel podnět k zahájení přezkumného řízení ministerstvu, od něhož do dne podání kasační stížnosti neobdržel žádné vyjádření.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení se ke kasační stížnosti vyjádřil především v tom směru, že podáním podnětu k zahájení přezkumného řízení podle ust. § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se neodkládá právní moc rozhodnutí ani se nepřerušuje či neprodlužuje běh lhůt pro vydání rozhodnutí podle ust. § 71 odst. 3 citovaného zákona. Stejně tak není důvodem pro přerušování či prodloužení běhu lhůt pro vydání rozhodnutí podle ust. § 71 odst. 3 správního řádu skutečnost, že správní orgán nemá k dispozici spis, protože jej předložil (zapůjčil) jinému orgánu. V tomto směru poukázal účastník řízení na nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2002, sp. zn. I. ÚS 663/01, podle kterého nedostupnost spisu je toliko problém technické a organizační povahy, jelikož lze takový spis krátkodobě zapůjčit nebo zajistit kopie potřebných částí spisu. K zániku odpovědnosti za přestupek účastníka řízení uvádí, že jednorozhodnutí lhůta se vztahuje pouze k projednání přestupku samotného, nikoliv k rozhodnutí o náhradě škody, neboť ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích vydání takového rozhodnutí nebrání. Proto také nic nebrání tomu, aby stěžovatel při pravomocném výroku o vině a trestu rozhodl znovu o nároku na náhradu škody. Na závěr konstatuje, že pokud by měl stěžovatel pravdu ohledně výkladu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a toto ustanovení by bránilo v rozhodnutí o nároku na náhradu škody, stěžovatel by tím nebyl zbaven povinnosti řízení ukončit, a to zastavením řízení. Nic tedy neopravňuje stěžovatele, aby byl nečinný a odmítal vydat rozhodnutí, jímž by řízení o návrhu (nároku na náhradu škody) skončil. Kasační stížnost proto účastník řízení navrhuje zamítnout.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že ministerstvo vydalo dne 23. 4. 2012 rozhodnutí, kterým zrušilo rozhodnutí stěžovatele ze dne 28. 12. 2006 o vině, druhu a výměry sankce obviněného a o nároku na náhradu škody účastníka řízení. Na rozhodnutí ministerstva je vyznačena doložka právní moci ze dne 24. 5. 2012 tak, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 5. 2012, tedy v den doručení zmocněnci účastníka řízení. Dne 29. 10. 2012 předal stěžovatel ministerstvu kompletní spisový materiál k posouzení, zda nebyly v daném případě naplněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení. Stěžovateli nebylo totiž zřejmé, zda se jeho rozhodnutí zrušuje v celém rozsahu, nebo se toto zrušení týká pouze výroku o náhradě škody účastníka řízení. Dále se stěžovatel domníval, že rozhodnutí ministerstva nebylo oznámeno všem účastníkům správního řízení, ale pouze zmocněnci účastníka řízení, proto nemůže být v právní moci. Protože stěžovatel do 2. 1. 2013 v předmětné věci nerozhodl, v tentýž den podal účastník řízení žalobu na ochranu před nečinností stěžovatele. Městský soud na základě nekompletního správního spisu (stěžovatel ve svém vyjádření k žalobě městskému soudu sdělil, že spis se nachází u ministerstva) rozhodl dne 15. 11. 2013, že stěžovatel je povinen ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném proti obviněnému, kterým bude rozhodnuto o nároku účastníka řízení na náhradu škody, a dále rozhodl o náhradě nákladů řízení účastníka řízení. Z protokolu o nahlížení do spisu zástupkyní stěžovatele ze dne 12. 12. 2013 vyplynulo, že doložka právní moci byla vyznačena chybně, neboť ministerstvo své rozhodnutí nezaslalo obviněnému.

Stěžovatel mimo jiné namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se musel Nejvyšší správní soud přednostně zabývat touto námitkou, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum.

Podle ustálené judikatury zdejšího soudu platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Pokud účastník řízení namítá nečinnost stěžovatele, je jednou ze stěžejních otázek, zda má stěžovatel povinnost rozhodnutí vydat. Tato povinnost plynula dle odůvodnění městského soudu z rozhodnutí ministerstva ze dne 23. 4. 2012, které nabylo právní moci

dne 14. 5. 2012, a které tak zrušilo rozhodnutí stěžovatele a vrátilo mu věc k novému projednání. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že aby bylo rozhodnutí ministerstva pro stěžovatele závazné, musí být pravomocné (ust. § 73 odst. 2 správního řádu). Městský soud zřejmě dovozuje nabytí právní moci z doložky právní moci vyznačené na rozhodnutí ministerstva a považuje tuto skutečnost tak za nespornou a správnou. Nejvyšší správní soud již však ve své judikatuře upozornil, že doložka právní moci je „pouze“ úředním osvědčením o právní moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004 – 106, dostupný na www.nssoud.cz). Podle ust. § 73 odst. 1 ve spojení s ust. § 72 odst. 1 správního řádu nastává právní moc rozhodnutí, pokud bylo rozhodnutí oznámeno účastníkům řízení, tedy stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí byl doručen do vlastních rukou účastníkům řízení, příp. rozhodnutí bylo ústně vyhlášeno, a zároveň proti němu nelze podat odvolání.

Pokud stěžovatel ve svém vyjádření k žalobě mimo jiné namítal, že se domnívá, že právní moc na rozhodnutí ministerstva je vyznačena nesprávně, protože rozhodnutí nebylo doručeno jednomu z účastníků řízení - obviněnému, a proto nemůže být pravomocné, byla tato námitka tak zásadní v souvislosti s určením nečinnosti stěžovatele, že se jí měl městský soud zabývat. Městský soud ale takto neučinil. V odůvodnění rozsudku nevylicil své úvahy, které jej vedly k závěru, že právní moc rozhodnutí ministerstva je vyznačena správně a vyznačenou právní moc považoval za nespornou. Protože se jedná o stěžejní otázku, která má vliv na posouzení, zda ministerstvo zrušilo stěžovatelovo rozhodnutí a stěžovatel má tak povinnost vydat rozhodnutí nové, zatížil městský soud své rozhodnutí vadou, která má za následek nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na městském soudu, aby se zabýval námitkou stěžovatele, že rozhodnutí ministerstva nenabylo právní moci, a proto není stěžovatel nečinný.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém řízení podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu

pokračování

7 Ans 16/2013 - 41